

Gdy doznajesz przemocy domowej, tu możesz znaleźć pomoc.

1. Zespół interdyscyplinarny ds. przeciwdziałania przemocy domowej.

Zespół interdyscyplinarny został powołany do prowadzenia działań związanych z realizacją ustawy o przeciwdziałaniu przemocy domowej i ochrony ofiar przemocy.

Kontakt:

Przewodnicząca Zespołu Interdyscyplinarnego – Małgorzata Turczyk, Miejsko – Gminny Ośrodek Pomocy Społecznej w Czaplunku ul. Pławieńska 3, tel. 94 375 57 45, 94 375 45 82,
e-mail: mgopsczaplinek@wp.pl oraz pracownicy socjalni i asystenci rodziny w godzinach pracy ośrodka tj. od poniedziałku do środy w godz. 7.00 – 15.00, we czwartki 7.00 – 16.00, w piątki 7.00 – 14.00.

2. Komenda Powiatowa Policji w Drawsku Pomorskim Pani Karolina Żych tel. 47 78 48 536 od poniedziałku do piątku w godz. 7.30 – 15.30 oraz Komisariat Policji w Czaplunku tel. 47 78 48 656 od poniedziałku do piątku w godz. 7.30 – 15.30.

telefon alarmowy całodobowo, wszystkie dni tygodnia **997 i 112**

3. Punkt Interwencji Kryzysowej przy Powiatowym Centrum Pomocy Rodzinie w Drawsku Pomorskim, ul. Piłsudskiego 20, tel. 94 36 33 762, e-mail: pcprdrawsko@wp.pl. Rejestracja telefoniczna lub w kancelarii PCPR.

Porady prawne udzielane są w każdy poniedziałek w godz. 15.30 - 18.30.

4. Regionalne Pogotowie Kryzysowe w Drawsku Pomorskim, ul. Obrońców Westerplatte 11, tel. 733 100 663, 576 204 508

Porady psychologiczne, pedagogiczne udzielane są od poniedziałku do piątku w godz. 8.00-20.00 także w domu klienta.

5. W ramach Gminnego Programu Profilaktyki i Rozwiązywania Problemów Alkoholowych oraz Gminnego Programu Przeciwdziałania Narkomanii dostęp do konsultacji, wsparcia i poradnictwa specjalistów w obszarze profilaktyki i rozwiązywania problemów uzależnień oraz przemocy:

Nazwa instytucji, jednostki oraz stowarzyszenia działającego w Gminie	Imię i nazwisko osoby odpowiedzialnej	Adres Telefon Adres email	Godziny pracy/przyjęć
---	---------------------------------------	---------------------------------	-----------------------

Gminna Komisja Profilaktyki i Rozwiązywania Problemów Alkoholowych w Czaplunku	Wioletta Cylkowska – Przewodnicząca GKPIRPA	78- 550 Czaplunek ul. Rynek 1 94 375 45 23 665 777 713 profilaktyka@czaplunek.pl	czwartek od godz. 16:00 do 19:00
	Gminna Komisja Profilaktyki i Rozwiązywania Problemów Alkoholowych w Czaplunku	Czaplunek ul. Rynek 1 94 375 45 23	Posiedzenia komisji odbywają się w pierwszy poniedziałek miesiąca od godz. 15:30
Punkt Informacyjno - Konsultacyjny dla osób uzależnionych i współuzależnionych od alkoholu	Dorota Budzisz – Terapeuta ds. uzależnień	Czaplunek ul. Rynek 1 94 375 45 23	poniedziałek od godz. 16:00 do 20:00
Punkt Informacyjno- Konsultacyjny ds. narkomanii	Małgorzata Janda	Czaplunek ul. Rynek 1 94 375 45 23	środa od godz. 15:00 do 19:00
Punkt Informacyjno- Konsultacyjny ds. przemocy domowej	Emilia Komorowska	Czaplunek ul. Rynek 1 94 375 45 23	wtorek od godz. 15:00 do 19:00
Grupa Trzeźwościowa „Pomóż mi”		Czaplunek ul. Rynek 1 94 375 45 23	wtorek i czwartek od godz. 17:00
Grupa AI. – anon dla osób współuzależnionych	Danuta Klimczak	Czaplunek ul. Rynek 1 94 375 45 23	poniedziałek od godz. 15:00
Punkt pomocy psychologicznej	Alicja Łagowska	Czaplunek ul. Rynek 1 94 375 45 23	czwartek od godz. 16:00 do 20:00
Psychoterapia, terapia systemowa, terapia indywidualna dla dzieci i dorosłych	Danuta Sycz	Czaplunek ul. Rynek 1 94 375 45 23	środa od godz. 13:00

6. Poradnia Psychologiczno – Pedagogiczna w Drawsku Pomorskim, ul. Obr. Westerplatte tel. **94 36 324 86.**

7. Pedagodzy szkolni:

- Szkoła Podstawowa w Czaplunku ul. Wałęcka 47 tel. 94 375 56 55, ul. Słoneczna 27 tel. 94 375 57 35
- Szkoła Podstawowa w Broczynie tel. 94 375 87 18
- Zespół Szkół Ponadgimnazjalnych w Czaplunku ul. Grunwaldzka tel. 94 375 52 65, ul. Parkowa tel. 94 375 52 66

8. Ogólnopolskie telefony zaufania działające w temacie przemocy:

- **Niebieska Linia – telefon ogólnopolski: 801 120 002**
- **telefon zaufania dla dzieci – 116 – 111, 0 800 080 222**

W sytuacjach nagłych informuj również bliskich, sąsiadów, znajomych aby podjęli działania na Twoją rzecz.

Czym jest przemoc domowa?

Definicja zjawiska przemocy domowej:

Przemoc to intencjonalne działanie lub zaniechanie jednej osoby wobec drugiej, które wykorzystując przewagę sił narusza prawa i dobra osobiste jednostki, powodując cierpienia i szkody.

O przemocy możemy mówić wtedy, gdy zostaną spełnione 4 warunki:

Jest to intencjonalne działanie lub zaniechanie działania. Jedna osoba ma wyraźną przewagę nad drugą. Działanie lub zaniechanie jednej osoby narusza prawa i dobra osobiste drugiej. Osoba wobec której stosowana jest przemoc, doznaje cierpienia i szkód fizycznych i psychicznych.

Jest to intencjonalne działanie lub zaniechanie działania. Ktoś sadzi, że wie co jest dla drugiego dobre lub daje sobie prawo do decydowania w jego imieniu. Jest, przy tym, „święcie” przekonany, że ten drugi powinien mu się „bezwzględnie” podporządkować i zaspokoić jego „jedynie słuszne” życzenia. Mając najlepsze intencje, chce spowodować, by było tak, jak on chce.

Nieważne jest tu stanowisko drugiej osoby, jej zdanie, chęci i potrzeby - ma być tak jak on sobie życzy i „to już”, „natychmiast”, „bez dyskusji i gadania”.

Przykład: dwie dorosłe mieszkające ze sobą osoby, mają różne upodobania w zakresie spędzania wolnego czasu. Jedna lubi siedzieć w domu i oglądać telewizję, a druga uwielbia spotykać się ze znajomymi i spędzać czas poza domem. Ta „od domu i telewizji” uważa swoje upodobanie za właściwie i stara się wpłynąć na drugą, by przyjęła taki model spędzania wolnego czasu. Prosi, tłumaczy, przekonuje, wyśmiewa, ocenia, krytykuje, obraża się i szantażuje, czasem używa pięści...

Jedna osoba ma wyraźną przewagę nad drugą, jest silniejsza fizycznie, psychicznie, materialnie, zawodowo, społecznie i w wymiarze tej przewagi oddziałuje na osobę słabszą, po to, by zmusić ją do podporządkowania swoim życzeniom.

Przykład: Żona zajmuje się domem i dziećmi, a rodzina utrzymuje się z zarobków męża. Mąż ma konto w banku, karty i całkowitą kontrolę nad finansami. Mówi, że skoro zarabia, to wszystkie pieniądze są jego. Na bieżące potrzeby daje pieniądze w zależności od własnego uznania i zadowolenia z żony i dzieci. Uważa, że żona odpowiada za atmosferę w domu, zachowanie dzieci i ich postępy w nauce. Nie ma zawałających go efektów - nie ma pieniędzy. Gorszy stopień któregoś z dzieci, niedokładnie posprzątane mieszkanie, niechęć żony do zbliżeń - powody bywają różne. Wyłącznie od oceny męża zależy, co rodzina zje, w co się ubierze, jak spędzi wakacje, itp. Bywa „głodno i chłodno”, choć mąż nieźle zarabia. Wykorzystuje fakt dostępu do pieniędzy, by „wychowywać” żonę i dzieci.
Działanie lub zaniechanie jednej osoby narusza prawa i dobra osobiste drugiej.

Jedna osoba daje sobie prawo, by drugą uderzyć, obrazić, skrytykować, zabrać coś, nie dać. Nie liczy się z jej potrzebami, życzeniami, protestami, uczuciami. Traktuje daną osobę, jak przedmiot - pozbawiony praw.

Przykład: Żona otwiera i czyta korespondencję adresowaną do męża. Na jego uwagę, że nie podoba mu się, że bez uzgodnienia to robi - odpowiada, że „ani myśli przestawać, bo małżeństwo to jedność i ma do tego prawo”. Nadal otwiera i czyta jego korespondencję - za nic mając jego życzenia i nieustające protesty.

Osoba wobec której stosowana jest przemoc, doznaje cierpienia i szkód fizycznych i psychicznych.

Szkody mogą być wymierne i nie, widoczne i niedostrzegalne, natychmiastowe i odroczone w czasie.

Przykład: Joanna zgłosiła się do lekarza z powodu bezsenności i napadów lęku. W toku wywiadu okazało się, że cierpi także na zaburzenia żołądkowe z tendencją do częstych zatruć, nudności i wymiotów. Po wykonaniu różnych badań i analiz, lekarz nie znalazł medycznej przyczyny tego typu kłopotów ze zdrowiem. Joanna wstydziła się powiedzieć, że mąż właściwie bezustannie jest z niej niezadowolony, krytykuje ją i wyśmiewa. Mówi, że jest stara i brzydka, i że jest z nią tylko z litości. Mąż wie, że Joannę to boli i że jest jej przykro, bo mu o tym wcześniej mówiła, ale powiedział, że powinna się hartować i dodatkowo zaczął krytykować przy znajomych. Teraz Joanna nic już nie jest w stanie powiedzieć. Czuje się stara, brzydka, głupia i nic niewarta. No i jeszcze choruje.

Jeżeli wszystkie wyżej wymienione warunki zostaną spełnione, będziemy mówili, że ktoś stosuje przemoc wobec drugiej osoby.

Stosującego przemoc będziemy nazywali sprawcą, a doznającego - ofiarą. Te pojęcia nie określają tego jakimi są ci ludzie, lecz wyłącznie rolę którą przyjmują w konkretnej relacji międzyludzkiej. Można być np. ofiarą w relacji z mężem a jednocześnie być sprawczynią przemocy wobec własnych dzieci.

Sprawca działa z intencją wobec ofiary, która jest od niego słabsza, narusza jej prawa i dobra osobiste, powodując cierpienia i szkody. Sprawcy przemocy mają najczęściej - w deklaracjach i we własnym mniemaniu - dobre intencje. Są przekonani, że nie mieli innego wyjścia” i „musieli” użyć przemocy. Gdyby tylko ofiara coś zrobiła lub nie, to byłoby inaczej. On przecież chciał dobrze i gdyby „tylko”: zamilkła, poszła sobie, nie odzywała się,, niczego nie chciała, nie narzekała, była cicho - jednym słowem „umiiała się zachować” i „była lepszą żoną, która wie, gdzie jej miejsce” - nie „musiałby” jej bić. To tylko niektóre przykłady „dobrych intencji” osoby stosującej przemoc domowej.

Warto zdawać sobie sprawę z tego, że ofiara jest słabsza i sama ma ograniczone możliwości samoobrony. Z czasem, często przejmując punkt widzenia sprawcy i zaczyna myśleć, że rzeczywiście „sama sobie jest winna”.

Obie strony mają coraz bardziej zniekształcone widzenie sytuacji. Sprawca oskarża ofiarę o odpowiedzialność za przemoc, którą stosuje, a ofiara wierzy mu i myśli, że tak właśnie jest. W rzeczywistości jednak, to ten - kto ma przewagę i za pomocą siły stara się zmusić drugą osobę do określonego zachowania - stosuje przemoc. I to on jest odpowiedzialny za swoje zachowanie. Niezależnie od tego co robiła i jak reagowała ofiara.

Role - „sprawcy” i „ofiary”, dokładnie pokazują kto co robi: sprawca - sprawuje przemoc, a ofiara ponosi szkody; sprawca jest w ataku, a ofiara w obronie.

Warto zdawać sobie sprawę, że raczej sprawca powinien podjąć decyzję oraz działania, zmierzające do zmiany swojego zachowania. Osoba doznająca przemocy może (i powinna) przede wszystkim chronić siebie i własne bezpieczeństwo. Jej częste przekonanie, że to od niej zależy postępowanie sprawcy - jest iluzją.

Cykle Przemocy

1. Faza narastania napięcia

Tę pierwszą fazę cyklu przemocy charakteryzuje pojawienie się co raz więcej sytuacji konfliktowych oraz wyczuwalny wzrost napięcia w związku. Partner staje się drażliwy, każdy drobiazg wyprowadza go z równowagi, jest ciągle spięty i poirytowany, swoje emocje wyładowuje na partnerce: może ją poniżać, krytykować. Sprawia wrażenie, jakby nie panował nad swoim gniewem. Każdy szczegół jest dobrym pretekstem do wszczęcia konfliktu

i awantury. W tej fazie partner może więcej pić alkoholu, przyjmować narkotyki lub inne substancje odurzające.

Przykład: *„Dlaczego te gazety leżą tu na stole” Ile razy mam Ci powtarzać, że nie tu jest ich miejsce! Ale ty oczywiście jest taka głupia, że nawet takiej prostej rzeczy nie potrafisz dobrze zrobić!! No tak, ale czego więcej się można spodziewać po takiej jak ty. Sprzątaj to natychmiast, bo jak nie to popamiętasz lepiej mnie nie denerwuj.*

Reakcją partnerki najczęściej jest to, że za wszelką cenę stara się jakoś opanować sytuację. Zaczyna przeproszać partnera za swoje zachowanie, uspokajać go, wywiązywać się z wielką starannością ze swoich obowiązków i zachcianek partnera. Zaczyna jakoś usprawiedliwić swoje zachowania. Ciągłe zastanawia się co jeszcze może zrobić aby tylko nie doszło do wybuchy agresji, skrzywdzenie jej i dzieci. Tłumaczy sobie powody, przez które partner jest taki nerwowy, poirytowany czynnikami zewnętrznymi: miał generalnie zły dzień, to przez alkohol, miał ciężki dzień w pracy.

Przykład: *„Dobrze, ale proszę Cię uspokój się już, nie krzycz. Co sobie o nas sąsiedzi pomyślą” A te gazety to ja już sprzątam! Masz rację, one nie powinny tu leżeć zagracają nam tylko stół. Ale wiesz nie miałam czasu ich posprzątać bo zajęłam się obiadem. Zobacz już ich nie ma! Przepraszam Cię, postaram się żeby na drugi raz nie kłaść ich w tym miejscu! A teraz na zgodę zrobię ci coś pysznego na obiad, to co najbardziej lubisz, ale nie gniewaj się już na mnie!*

Zdarza się, że u niektórych kobiet w tej fazie pojawia się wiele dolegliwości psychosomatycznych (brak wyjaśnienia fizycznej przyczyny dolegliwości, w których tłem przypadłości są problemy psychologiczne) takich jak ból żołądka, głowy, bezsenność, zaburzenia w rytmie oddychania, ból w klatce piersiowej, utrata apetytu. Inne stają się apatyczne, przygnębione lub odwrotnie bardzo nerwowe, spięte, niespokojne. Jest to wynik narastania napięcia, które po pewnym czasie staje się nie do zniesienia.

Czasem zdarza się, że kobiety wywołują same w pewnym momencie kłótnie po to, żeby „mieć to wszystko już za sobą”.

UWAGA!

Osoba doznająca przemocy domowej nie ponosi odpowiedzialności za to, że partner stosuje przemoc. Odpowiedzialność za swoje zachowanie ponosi jedynie osoba, która się go dopuszcza. Często jest tak, że mimo wielu różnym staraniom osoba stosująca przemoc nie jest w pełni zadowolona z tego, co robi partnerka. Kobieta która stara się za wszelką cenę odgadnąć myśli i zachcianki partnera traci wiele czasu i energii wewnętrznej, jej potrzeby przestają się liczyć.

2. Faza ostrej przemocy

W tej fazie napięcie, które narastało w partnerze znajduje upust. Zachowanie jego staje się bardzo nieprzewidywalne, gwałtowne, często wpada w szał. Wybuchy gniewu mogą wywołać małe drobiazgi np. pozostawienie jakiejś rzeczy w danym miejscu, opóźnienie posiłku. Dochodzi do eksplozji zachowań agresywnych, które mogą objawiać się biciem pięściami, przedmiotami (książka, garnek, kabel itp.), kopaniem, grożenie bronią, duszeniem. Można zaobserwować również silne natężenie agresji słownej.

Kobieta ponownie stara się zrobić wszystko, żeby uspokoić partnera i ochronić siebie. Jednak bez względu na to, co robi: przeprosza, stara się uspokoić partnera, jest miła, uprzejma czy też biernie się poddaje stosowanej przemocy, nie przynosi to oczekiwanego efektu. Jego złość, frustracja narastają co raz bardziej.

Po zakończeniu wybuchu przemocy partnerka często jest w szoku. Odczuwa wstyd i przerażenie, jak również złość i bezradność, jest oszołomiona. Skutki użytej przemocy mogą być różne, te fizyczne to m.in. podbite oko, siniaki i otarcia, wybity ząb, połamane kości, obrażenia wewnętrzne, poronienie, a nawet śmierć. Od strony psychologicznej następstwem doznawania przemocy może być apatia, depresja, a nawet samobójstwo.

UWAGA! To osoba, która stosuje przemoc jest odpowiedzialna za swoje zachowanie. Nic nie usprawiedliwia stosowania przemocy!

3. Faza miodowego miesiąca

W momencie, kiedy sprawca wyładował już swoje emocje i wie, że przekroczył różne granice, zmienia się w zupełnie inną osobę. Zaczyna przeproszać partnerkę za to co zrobił, szczerze żałuje swojego zachowania, obiecując że TO już nigdy się nie powtórzy, że nie wie zupełnie co się z nim stało, starając się znaleźć zewnętrzne wytłumaczenia dla swojego zachowania.

W tej fazie sprawca tej przemocy zaczyna okazywać skruchę, ciepło i miłość. Przynosi kwiaty, prezenty, zachowuje się tak, jakby przemoc nigdy nie miała miejsca. Dbą o ofiarę, spędza z nią czas i utrzymuje satysfakcjonujące kontakty seksualne, itp. Patrząc z zewnątrz na takie osoby można odnieść wrażenie, że są szczęśliwą, świeżo zakochaną parą. Dzięki takiemu zachowaniu partnera kobieta zaczyna wierzyć, że jednak jej ukochany się zmienił i naprawdę niedawny akt przemocy był tylko incydentem. Spełniają się jej marzenia o cudownej miłości, odczuwa bliskość i zespolenie z partnerem. Życie we dwoje jest znowu piękne i pełne nadziei. Widzi go takiego jakiego chce go widzieć, w końcu on jest nie tylko „agresorem, lecz nieraz udowodnił, że potrafi być miły i dobry.

Jeśli wcześniej kobieta weszła na drogę prawną (złożenie zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa, sprawa rozwodowa itp.) w tej fazie może się wycofać z tych działań, wierząc, że sytuacja wróciła do normy i przemoc już nie powróci.

UWAGA! Faza miodowego miesiąca jednak mija i niebawem zatacza się krąg i znowu pojawia się faza narastania napięcia

Ta faza cyklu przemocy ma niezwykle silny wpływ na pozostawanie osoby jej doznającej w krzywdzącym związku. To tutaj powstają złudne nadzieje, że sprawca zmieni się. Łatwo pod wpływem tego co dzieje się w tej fazie, zapomnieć o koszmarze pozostałych dwóch etapów. Prawdziwym zagrożeniem jakie niesie ze sobą ta faza jest fakt, że przemoc w następnym cyklu jest jeszcze gwałtowniejsza. Cykle takie mogą trwać przez wiele lat, przy czym zwykle skracają się fazy „miodowego miesiąca”, wydłużają i bardziej dramatycznie przebiegają fazy narastania napięcia i gwałtownej przemocy. To co kiedyś było w fazie „miodowego miesiąca” przyjemności przekształca się w unikanie przykrości, bólu i cierpienia. Po pewnym czasie faza miodowego miesiąca zanika całkowicie i pozostają tylko dwie fazy.

Zjawisko „Prania mózgu”

Zjawisko prania mózgu jest jednym z najsilniej działających mechanizmów przemocy psychicznej, stanowi jej istotę. Znane jest już od czasów starożytnych. Obecnie występuje w wielu dziedzinach życia politycznego, społecznego, reklamach, sektach religijnych i życiu rodzinnym. Pranie mózgu jest próbą systematycznego wpływania na czyjeś poglądy, postawy i przekonania. Jest to szereg zabiegów stosowanych w celu zmiany przekonań, uczuć, potrzeb, postaw, po to aby osoba manipulowana działała zgodnie z oczekiwaniami osoby manipulującej.

Najczęściej używanymi metodami prania mózgu są: **izolacja, poniżanie i degradacja, monopolizacja uwagi, groźby i demonstracja wszechmocy oraz sporadyczne okazywanie pobłażliwości.**

Izolacja - stopniowe odcinanie osoby doznającej przemocy od kontaktów z innymi ludźmi. Izolacja przejawia się krytykowaniem znajomych i rodziny partnera, wyrażaniem niezadowolenia z tego, że partner rozmawia przez telefon, kontaktuje się z osobami w pracy. Z czasem osoba doznająca przemocy pod wpływem tych nacisków, zrywa wszelkie kontakty z rodziną, przyjaciółmi i znajomymi, odchodzi z pracy i jest zupełnie odcięta od zewnętrznych źródeł wsparcia, zdana wyłącznie na osobę stosującą przemoc.

Przykład: *Nie życzę sobie, żeby twoja siostra/przyjaciółka/koleżanka przychodziła do tego domu. Wiesz, że nie przepadamy za sobą. Zresztą co ona sobą reprezentuje” Jest beznadziejną nudziarą. Zresztą jak ona wygląda” Ma zły wpływ na Ciebie. Najlepiej to się z nią w ogóle nie spotykaj! Chyba że znowu mam jej powiedzieć wprost co myślę, o jej poglądach. Na Kaśkę podziałało, nie przychodzi tu już więcej, to może jej też powiedzieć”*

Ponizanie i degradacja - z chwilą, gdy osoba doznająca przemocy przestaje komunikować się z otoczeniem, osoba stosująca przemoc bombarduje ją fałszywymi informacjami na jej temat. Wielokrotnie przypomina o jakimś poniżającym doświadczeniu, poddaje stałej krytyce, często przy innych ludziach, ubliża lub ignoruje.

Przykład: *Maria opowiada jak to mąż potrafił wyśmiewać ją przy gościach, robił wszystko żeby przedstawić ją w niekorzystnym świetle np. że jest bezmyślna, niczego nie umie zrobić, a w kuchni to nawet wodę by przypaliła. Na każdym kroku podkreślał, że gdyby nie on to nadal byłaby nikim.*

Monopolizacja uwagi - polega na tym, że wszystko co robi, myśli i jak się czuje osoba stosująca przemoc ma być punktem odniesienia przy podejmowaniu działań przez osobę doznającą przemocy. Uniemożliwia to jej podjęcie jakichkolwiek działań niezgodnych z zasadą posłuszeństwa, nie będących pod kontrolą „strażnika”. W konsekwencji takich działań osoba doznająca przemocy próbuje przewidzieć działania osoby stosującej przemoc i tym samym się na nie przygotować.

Przykład: *Pani Ewa wspomina, że mąż od zawsze był o nią chorobliwie zazdrosny. Nie pozwalał jej nosić rozpuszczonych włosów, robić makijaż gdy wychodziła do pracy, nie mówiąc o noszeniu butów na wysokim obcasie. Kiedyś nie pozwolił jej wyjść do pracy, zamknął za karę w domu na cały dzień, ponieważ ubrała się według niego, „zbyt wyzywająco”. Od tamtej pory Pani Ewa najpierw męża pytała, czy tak jak wygląda może wyjść z domu” Czasem musiała zdejmować nawet zwykłe, małe kolczyki.*

Groźby i demonstracja mocy - osoba stosująca przemoc grozi, że pobije osobę doznającą przemocy, wyrządzi krzywdę dzieciom i rodzinie. Zmusza osobę doznającą przemocy do zrobienia tego, co jest dla niej wstydlive lub upokarzające a potem grozi, że komuś o tym opowie. Ponieważ część gróźb spełnia, osoba doznająca przemocy nie jest w stanie przewidzieć co stanie się naprawdę. Zmusza to do posłuszeństwa wobec żądań osoby stosującej przemoc.

Przykład: *Kiedyś podczas awantury zaczęłam się sprzeciwiać mojemu mężowi. Tak mnie uderzył w twarz, że wybił mi dwa zęby. Potem zapytał czy mam mu jeszcze coś do powiedzenia” Kiedy zaczęłam go przeproszać zaczął mnie kopać i ciągnąc za włosy tak, że wyrwał mi ich kilka garści. Powiedział, że jak jeszcze raz mu się przeciwstawię to mnie zabije, a potem nasze dzieci. Jak mogłam mu wówczas nie wierzyć”*

Sporadyczne okazywanie pobłażliwości - czasami osoba stosująca przemoc okazuje czułość, kupuje prezenty zaprasza na kolacje do restauracji. Na krótki czas staje się pobłażliwy i zapomina o wymaganiach. Daje to złudną nadzieję osobie doznającej przemocy, że osoba stosująca przemoc może się zmienić. Podobnie jak faza „miodowego miesiąca” takie zachowanie zatrzymuje osobę doznającą przemocy w sytuacji przemocy.

Przykład: *Kiedyś mąż wrócił z pracy trochę wcześniej, przyniósł mi kwiaty i powiedział, żebym włożyła swoją najlepszą sukienkę, zaprasza mnie do restauracji na kolacje. O dzieci mam się nie martwić, bo już wszystko załatwił, rozmawiał ze swoją matką, która się nimi zaopiekuje na czas naszego pobytu poza domem. Kolacja była wspaniała, a mój mąż jakby nigdy nic był wobec mnie czuły, zabawił rozmową. Już miałam nadzieję, że koszmar przemocy minął, że on się zmienił. Moje złudzenia rozwiął dzień następnny”*

Pranie mózgu powoduje to, że u osoby doznającej przemocy zmienia się obraz własnej osoby: zaczynają postrzegać się za głupie i niezdolne, co pociąga za sobą fakt, że nie podejmują nowych, czy trudniejszych działań. Poza tym występuje stan nieustannego wyczerpania. Tak ważną energię życiową osoby doznającej przemocy pochłania ciągłe koncentrowanie się na dostosowywaniu do żądań osoby stosującej przemoc oraz na potencjalnych możliwościach samoobrony. Przeżywają też stale lęk i poczucie winy, mają osłabioną zdolność psychiczną i fizyczną do stawiania oporu, bezkrytycznie przyjmują obraz rzeczywistości, jaki kreuje sprawca.

Fakty, Mity, Stereotypy

Mity i stereotypy to kulturowo uwarunkowane, silne i często ponadczasowe przekonania gromadzące wiedzę i sposób rozumienia różnych wydarzeń danej społeczności, niesione przez pokolenia.

Na zjawisko przemocy domowej mają bardzo duży wpływ, bowiem wiele z nich stoi na straży jednej z największych wartości w naszej kulturze, którą jest rodzina. Mity i stereotypy opisują więc „pożądane” relacje w rodzinie, pomiędzy mężem i żoną, rodzicami i dziećmi; wyznaczają role kobiecie, mężczyźnie, dzieciom; „wyjaśniają” samo zjawisko i „dają wskazówki”, jak należy postępować wobec problemów rodzinnych. Wiele z nich również, w najlepszej intencji ochrony rodziny, sprzyja niestety przemocy, usprawiedliwia ją i postuluje powstrzymanie się od reakcji osób z zewnątrz.

W sprawy rodzinne nie należy się wtrącać: „brudy pierze się we własnym domu”, „co to za ptak, co własne gniazdo kala?”, „wolność Tomku w swoim domku”, „mój dom - moją twierdzą”, „bliscy nie krzywdzą”, itp.;

Przekonanie to nakazuje trzymanie spraw rodzinnych w tajemnicy przed obcymi, dodatkowo czyniąc z tego cnotę godną pochwały. Zamyka dom przed ingerencją z zewnątrz. Jest to jeden z najpowszechniejszych hamulców powstrzymujących reakcję osoby doznające przemocy i innych ludzi - sąsiadów, policjantów, innych osób - na to, co się dzieje w rodzinie. Tak samo myśli policjant, który nie spieszy z pomocą bitej kobiecie, jak i przypadkowy przechodzień, który widzi jak matka bije dziecko w supermarkecie. Gdyby to dotyczyło obcych, prawdopodobnie - każdy z nich jakoś by zareagował. A w sprawy rodzinne - lepiej się nie wtrącać. Warto więc wiedzieć, że z doniesień policyjnych wynika, iż najwięcej przestępstw popełnianych jest w obrębie rodziny. Wielu ludzi nie radzi sobie z problemami rodzinnymi i bez pomocy osób z zewnątrz, nie jest w stanie znaleźć konstruktywnych rozwiązań. Im wcześniejsze „wtrącanie się”, tym większa szansa na pomyślniejsze i szybsze rozwiązanie sprawy. Dotyczy to zwłaszcza przemocy w rodzinie, gdzie prewencja, szybka i przemyślana interwencja - mogą przyczynić się do powstrzymania eskalacji zdarzeń i zapobiec niejednej tragedii.

Pamiętajmy, że szukając wyjścia z sytuacji przemocy, stwarzamy szansę dla siebie oraz dla całej rodziny.

Przemoc dotyczy rodzin patologicznych, z tzw: „marginesu”: „przemoc i alkohol, to jedno”, „to taka porządna rodzina - niemożliwe, by była tam przemoc”, „oni oboje mają wyższe wykształcenie - nie mogli tego zrobić swojemu dziecku”, itp.;

Przekonanie to zniekształca obraz zjawiska przemocy, spychając je do środowisk, z którymi większość społeczeństwa nie ma wielu kontaktów. Pozwala to czuć się w miarę bezpiecznie w gronie tzw: „porządnych obywateli”, z poczuciem, że „nas te sprawy nie dotyczą”. Niestety, z doświadczeń osób przeciwdziałających przemocy domowej wynika, że jest to zjawisko, które dotyczy wszystkich środowisk i warstw społecznych. Ludzie doznają przemocy, niezależnie od statusu społecznego, wykształcenia, posiadanych pieniędzy, majątku. Przyjęcie tego faktu, może uczulić i „otworzyć oczy” na osoby krzywdzone w tzw.: „dobrych domach”, dając im tym samym szansę na poprawę sytuacji. Śledzenie przypadków przemocy

domowej coraz częściej pokazuje, że alkohol nie jest dominującym czynnikiem współwystępującym. Często na alkohol „przerzuca się” przyczynę” tego, że ktoś znęca się nad bliskimi, co zmniejsza odpowiedzialność sprawcy przemocy.

Przemoc domowa to jedno z najbardziej demokratycznych zjawisk psychospołecznych, może zdarzyć się każdemu.

Najczęstszą formą przemocy jest bicie: „nikt nikogo nie pobił, więc nie było przemocy”, „nie ma śladów - nie ma przemocy”, itp.;

Przekonanie to ogranicza przemoc tylko do bicia. Wiadomo jednak, że przemoc fizyczna jest tylko jedną z form krzywdzenia. Z badań robionych w ostatnich latach w warszawskich szkołach, wynika że najczęściej występującą formą przemocy domowej jest przemoc psychiczna. Przez większość osób doznających przemocy, forma ta jest traktowana, jako szczególnie dolegliwa i bolesna. Okazuje się, że uderzenie często łatwiej znieść, niż upokorzenie, krytyczne oceny oraz przykre i głęboko raniące słowa. Specyfiką przemocy psychicznej jest to, że pozostawia ślady w obszarze funkcjonowania psychicznego człowieka. Prawo więc, które jest oparte na wymiernych i konkretnych dowodach, często niewiele może pomóc osobie krzywdzonej w ten sposób. kobieta powinna wstydzić się, jeśli doznaje przemocy: „to wszystko twoja wina - powinnaś się wstydzić”, „twoja rodzina - świadczy o tobie”, „kobieta jest strażniczką domowego ogniska”, „widocznie nie dosyć się starałaś”, „musisz być samolubną egoistką”, itp.: Pamiętajmy, że za przemoc odpowiada sprawca - niezależnie od tego, co robiła, czy jak się zachowuje ofiara. W sprawach przemocy osoba słabsza, a taką jest ofiara (a jest nią najczęściej kobieta) - zazwyczaj - nie ma żadnych szans. Po rozważeniu dysproporcji sił - nikt by nie miał. To nie jest żadna wina osoby doznającej przemocy i nie ma ona czego się wstydzić. Po prostu - tak się złożyło, że spotkała na swojej drodze sprawcę przemocy. Nie ma więc co brać na siebie winy i odpowiedzialności, ukrywać i milczeć. Wręcz przeciwnie: trzeba wszystkim mówić, protestować, bronić się, dbać o siebie: swoje bezpieczeństwo, potrzeby, komfort, dobre samopoczucie i prawa. Dla dobra dzieci powinno się znosić wszystko ze strony współmałżonka: „kobieta powinna poświęcić się dla dobra dzieci i rodziny”, „powinam wytrzymać wszystko dla dobra dzieci”, „dzieci powinny mieć ojca”, „lepszy zły ojciec, niż żaden” itp.: Nic nie usprawiedliwia i nie uzasadnia znoszenia przemocy ze strony partnera.

Z badań i doniesień praktyków wynika, że dzieci wychowujące się w rodzinach, gdzie jest przemoc „nasiąkają” przemocą. Nawet jeśli nie są bezpośrednio bite, upokarzane, wykorzystywane, zanedbywane i molestowane, a „tylko” obserwują przemocowe traktowanie matki przez ojca, to równocześnie są osobami doznającymi przemocy. Dzieci, które są „tylko” świadkami przemocy w rodzinie, są jednocześnie jej ofiarami. Uczą się, że w wielu sferach życia ma miejsce przemoc lub przemoc towarzyszy wielu sferom życia z użyciem przemocy wyglądają w rodzinie: stosunki i bliskość, sposoby rozwiązywania konfliktów i problemów, wzorce bycia mężczyzną i kobietą, relacje - w których są dwie role: sprawcy i ofiary, z których bardziej opłaca się być sprawcą. Przemoc domowa jest wzorcem negatywnym dla dzieci. Dla ich przyszłego dobra należy dążyć do zatrzymania przemocy i pokazania wzorców życia rodzinnego opartych na wsparciu, miłości, przyjaźni, życzliwym i dobrym wzajemnym traktowaniu. Jeśli przestanie pić, wszystko będzie dobrze, warto czekać, może kiedyś zrozumie i przestanie pić i bić: „wszystko przez to picie, poza tym - to dobry mąż i ojciec”, „przestanie pić, wszystko będzie dobrze”, „prawdziwa miłość powinna wszystko wybaczyć”, „może się ocknie i zrozumie - to taki dobry człowiek”, itp.: Niestety, wszystko to są nieprawdziwe przekonania i „płonne nadzieje”. Doświadczenie pokazuje bowiem, że ktoś może przestać pić alkohol i nadal stosować przemoc. Wprawdzie w ok. 85% rodzin z problemem alkoholowym dochodzi do aktów przemocy, ale już tylko ok. 50 % rodzin z problemem przemocy domowej, mówi o przemocy z udziałem alkoholu. Jeśli nawet sprawca przestanie pić alkohol, nie ma żadnej gwarancji, że przestanie stosować przemoc. Są też sytuacje, gdy „po piciu” jest jeszcze gorzej i przemoc się nasila. W świetle badań alkohol jest z jednej strony: „wyzwalaczem”, z drugiej: „usprawiedliwaczem” przemocy, jest jednym z ważnych „czynników ryzyka nie jest jednak przyczyną przemocy. kobieta bez mężczyzny jest nic nie warta: „niechby pił, niechby bił, byle by był”, „kobieta, która żyje bez

mężczyzny jest feministką lub lesbijką - nie jest w pełni kobietą i jest gorsza", „stara panna - okropny los - musi być straszną jędzą". Przekonania powyższe, choć nadal dość powszechne, nie znajdują potwierdzenia we współczesnym świecie. Minęły czasy, gdy kobiety nie posiadały żadnych praw i bez pomocy i wsparcia mężczyzny nie miały szans na dobre, satysfakcjonujące, godne i dostatnie życie. Jest wiele przykładów z codziennego życia, które pokazują, że kobiety radzą sobie równie dobrze, jak mężczyźni a często i lepiej, w wielu sferach życia. Na nic jednak zdadzą się porównania kto „lepszy” i „silniejszy” - mężczyzna, czy kobieta - każda bowiem płeć jest równie ważna. Jesteśmy sobie równi „mamy prawo być tutaj”, „a miłość jest wieczna, jak trawa”. Mamy wspólny „los”, „dom” i takie same prawa. przemoc w rodzinie - to nic takiego. Pogląd bagatelizujący zjawisko i skutki przemocy, nie ma potwierdzenia w praktyce. Z obserwacji i badań wynika, że to co się dzieje w rodzinie ma istotny, a często decydujący i determinujący wpływ na życie jednostki. Wszelkie wzorce wynosi się właśnie z domu rodzinnego. Stanowi on najważniejsze źródło zdobywania wiedzy, nauki, wartości, wzorców i przykładów. Jeśli w domu są wzorce przemocowe, to wychowane w nim dzieci uczą się przemocy. Często przemoc w rodzinie traktowana jest jako zjawisko „marginalne”, o „małej społecznej szkodliwości”. Nic bardziej błędnego - jej zasięg jest większy, niż zdaje się wielu ludziom, a szkodliwość społeczna szczególnie, właśnie ze względu na ważność rodziny w życiu każdego człowieka. ofiara sama sobie winna: „widocznie go sprowokowała”, „pewnie jest masochistką, skoro go nie opuszcza - musi lubi być bita”, „pewnie coś takiego zrobiłam, że on nie mógł inaczej”, „staratem się, ale ona nie dała mi wyjścia”, „dlaczego mi to zrobiła?”, itp.; Wokół winy i odpowiedzialności za przemoc narosło wiele nieprawdziwych przekonań i mitów. Jakkolwiek może się to wydawać irracjonalne, bardzo często to ofiara jest obwiniana za to, co ją spotkało. Przekonany o tym jest sprawca, który czuje się wręcz „zmuszony” przez zachowanie ofiary do zastosowania przemocy. „Prosił”, „tłumaczył”, „przekonywał”, „groził”, a ona nie chciała się podporządkować, więc „musiał” użyć siły. „Sama sobie winna”. Przekonana o tym często bywa osoba poszkodowana: „odezwałam się, a on był zmęczony po pracy”, „za mało się starałam”, „nie potrafię mu dogodzić”, „źle się zachowywałam”, „co zrobiłam źle?” - to tylko kilka przykładów pojawiających się uzasadnień. Przekonani bywają świadkowie i przedstawiciele służb: „po co tam poszła”, „musiała go sprowokować”, „skoro nie opuszcza go, to lubi być krzywdzona”, „musi być jędzą, skoro ją pobił”. Podobnych przykładów wypowiedzi, zawierających wyjaśnienie zachowania sprawcy i obwiniających ofiarę za doznaną przemoc, można przytoczyć znacznie więcej. Ten sposób myślenia prowadzi jednak donikąd. Wikła wszystkich w „poprawianie” zachowania osoby doznającej przemocy, co nie przynosi, bo nie może, żadnego trwałego efektu, ponieważ: Z

ZA PRZEMOC ZAWSZE ODPOWIEDZIALNOŚĆ PONOSI SPRAWCA, NIEZALEŻNIE OD TEGO CO ZROBIŁA OFIARA. TRZEBA TO WIEDZIEĆ I PAMIĘTAĆ O TYM!

Jak sobie radzić?

Zwykle osoba, która doznaje przemocy, bardzo boleśnie doświadcza jej skutków, a także skutków działania mechanizmów utrzymujących ją w sytuacji przemocy.

Na ogół, kiedy po raz pierwszy odważy się opowiedzieć o swojej sytuacji, bardzo się wstydzi, często jest przekonana, że „ma swój udział” w tym, że sprawca tak ją traktuje, sądzi, że tylko ona ma tak trudną sytuację życiową. Nic dziwnego: on/a ciągle słyszy, że gdyby był/a inna/y (lepiej się starał/a, był/a posłuszna/y swojemu partnerowi, nie słuchał/a matki, siostry, brata, przyjaciółki/przyjaciela), gdyby..., to” osoba stosująca przemoc nie musiałaby uciekać się do stosowania przemocy (bicia, krzyków, szarpania, krytykowania...itd.)

Osoba stosująca przemoc, aby osiągać swoje cele, kontrolować sytuację, mieć zaspokojone swoje potrzeby według swojego planu, często powtarza te treści. Działają też

uwarunkowania wynikające z różnych etapów przez, które przechodzi się będąc uwikłane w sytuację przemocy. One właśnie dają często iluzoryczną nadzieję na zmianę sytuacji.

Aby osoba doznająca przemocy mogła poradzić sobie ze swoją trudną sytuacją są jej potrzebne skuteczne działania z zewnątrz. Te działania mogą pomóc uruchomić własne siły i zasoby osobiste, potrzebne do zatrzymania przemocy i samodzielnego radzenia sobie w życiu „bez przemocy.

Poniżej przedstawimy trzy rodzaje działań zmierzających do zmiany sytuacji w rodzinie dotkniętej przemocą domową.

Są to:

- Interwencja
- Pomoc w kryzysie
- Pomoc psychologiczna

INTERWENCJA

Mówimy, że ktoś jest w kryzysie, jeżeli wydarzenia życiowe wywołują taki jego stan emocjonalny, że nie daje rady poradzić sobie własnymi siłami (psychicznymi, materialnymi) w dojściu do rozwiązań i znalezieniu wyjście z trudnej sytuacji.

Kryzys jest wydarzeniem powodującym emocjonalny i umysłowy stres, wymagający zmian w sytuacji życiowej, których należy dokonać w ciągu krótkiego czasu. Im prędzej, tym lepiej. Gdy zmiany nie nastąpią, kryzys będzie się pogłębiał. Interwencja jest aktywnym, czasowym (często krótkotrwałym) oddziaływaniem, które polega na tym, aby w jak najkrótszym czasie, z wykorzystaniem określonych umiejętności, doświadczeń, zasobów i strategii, pomóc osobom przeżywającym kryzys, w uporaniu się ze stanem emocjonalnym (emocjami), który uniemożliwia im samodzielne poradzenie sobie z tą sytuacją. W przypadku występowania przemocy domowej, interwencja jest wkroczeniem w sytuację ostrego kryzysu: w domu jest awantura, krzyki, słyhać płacz dzieci. Ktoś wzywa policję (np. osoba zagrożona, sąsiedzi). Interwencja jest reakcją służb (policji), których celem jest zatrzymanie przemocy „tu i teraz” oraz zapewnienie bezpieczeństwa osobom poszkodowanym. Cechą interwencji jest jej arbitralność i urzędowy charakter: jest zagrożone życie i zdrowie „wkraczają służby, które są uprawnione do ochrony i zapewnienia bezpieczeństwa. Inny rodzaj interwencji polega na przeprowadzeniu w środowisku osób krzywdzonych wywiadu i zbadaniu sytuacji po to, aby podjąć odpowiednie działania chroniące te osoby. Do takich działań (wywiad, plan działania, monitorowanie sytuacji) są upoważnieni pracownicy socjalni i kuratorzy. Warto wiedzieć, że pracownik socjalny idzie na wywiad, gdy Ośrodek Pomocy Społecznej zostanie powiadomiony o niepokojącej sytuacji. Osobami powiadamiającymi może być każdy, kogo niepokoi sytuacja osób krzywdzonych.

POMOC W KRYZYSIE

W pomocy rodzinom, w których występuje przemoc, jest niezwykle istotne, aby interwencja pociągała za sobą dalsze działania; ważne jest, aby odpowiednie służby podejmowały dalsze kroki zmierzające do trwałego zatrzymania przemocy. Ważne jest też, aby służby, wykorzystując energię kryzysu, podjęły dalsze kroki jak najszybciej. Jeżeli to nie nastąpi „dla osoby stosującej przemoc będzie to informacja: tak może być (nic się nie dzieje dalej, nie ma konsekwencji, więc nic takiego strasznego nie zrobiłem/am).

Celem pomocy w kryzysie jest rozpoznanie najpilniejszych potrzeb rodziny (np. zdrowotnych, bytowych, prawnych, psychologicznych, itp.), pomoc w ich zaspokojeniu, oraz budowanie systemu wsparcia dla tej rodziny „zgodnie z potrzebami, w oparciu o odpowiednie służby. Tu pomocne może być działanie takich służb jak: pomoc społeczna, policja, prawnik, lekarz,

psycholog, pedagog. Rodziny w kryzysie mogą korzystać z różnych środków i możliwości. Nieraz zmiany, które trzeba przeprowadzić są bardzo radykalne. Członkowie rodziny mogą być przygotowani na nie pod opieką psychologa i pedagoga.

POMOC PSYCHOLOGICZNA

Celem pomocy psychologicznej jest zmiana funkcjonowania rodziny i trwałe zatrzymanie przemocy. Do pracy nad zmianą jest konieczna motywacja własna osób korzystających z pomocy. Tutaj działania nie mogą być arbitralne, tak jak w interwencji kryzysowej. Pomocne jest, aby osoba decydująca się na pomoc psychologiczną miała świadomość tego co „nie działa”, co chce zmienić i jakie cele, korzystając z takiej pomocy, chce osiągnąć. Może korzystać z psychoterapii: indywidualnej, par małżeńskich, rodzinnej, terapii odwykowej, uczestnictwa w warsztatach umiejętności wychowawczych, warsztatach komunikacji bez przemocy, itp.

źródło: <http://niebieskalinia.org>

Zespół interdyscyplinarny

ZADANIA PRZEDSTAWICIELI JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH POMOCY SPOŁECZNEJ, GMINNYCH KOMISJI ROZWIĄZYWANIA PROBLEMÓW ALKOHOLOWYCH, POLICJI, OŚWIATY I OCHRONY ZDROWIA W RAMACH PROCEDURY „NIEBIESKIE KARTY”

1. PRACOWNIK SOCJALNY JEDNOSTKI ORGANIZACYJNEJ POMOCY SPOŁECZNEJ PODEJMUJE DZIAŁANIA:

- 1) diagnozuje sytuację i potrzeby osoby, co do której istnieje podejrzenie, że jest dotknięta przemocą domową;
- 2) udziela kompleksowych informacji o:
 1. możliwościach uzyskania pomocy, w szczególności psychologicznej, prawnej, socjalnej i pedagogicznej, oraz wsparcia, w tym o instytucjach i podmiotach świadczących specjalistyczną pomoc na rzecz osób dotkniętych przemocą domową,
 2. formach pomocy dzieciom doświadczającym przemocy domowej oraz o instytucjach i podmiotach świadczących tę pomoc,
 3. możliwościach podjęcia dalszych działań mających na celu poprawę sytuacji osoby, co do której istnieje podejrzenie, że jest dotknięta przemocą domową;
- 3) organizuje niezwłocznie dostęp do pomocy medycznej, jeżeli wymaga tego stan zdrowia osoby, co do której istnieje podejrzenie, że jest dotknięta przemocą domową;
- 4) zapewnia osobie, co do której istnieje podejrzenie, że jest dotknięta przemocą domową, w zależności od potrzeb, schronienie w całodobowej placówce świadczącej pomoc, w tym w szczególności w specjalistycznym ośrodku wsparcia dla ofiar przemocy domowej;
- 5) może prowadzić rozmowy z osobami, wobec których istnieje podejrzenie, że stosują przemoc domową, na temat konsekwencji stosowania przemocy domowej oraz informuje te osoby o możliwościach podjęcia leczenia lub terapii i udziale w programach oddziaływań korekcyjno-edukacyjnych dla osób stosujących przemoc domową.

2. PRZEDSTAWICIEL GMINNEJ KOMISJI ROZWIĄZYWANIA PROBLEMÓW ALKOHOLOWYCH PODEJMUJE DZIAŁANIA:

- 1) diagnozuje sytuację i potrzeby osoby, co do której istnieje podejrzenie, że jest dotknięta przemocą domową;
- 2) organizuje niezwłocznie dostęp do pomocy medycznej, jeżeli wymaga tego stan zdrowia osoby, co do której istnieje podejrzenie, że jest dotknięta przemocą domową;
- 3) może prowadzić rozmowy z osobami, wobec których istnieje podejrzenie, że stosują przemoc domową, na temat konsekwencji stosowania przemocy domowej oraz informuje te osoby o możliwościach podjęcia leczenia lub terapii i udziale w programach oddziaływań korekcyjno - edukacyjnych dla osób stosujących przemoc domową.

3. PRZEDSTAWICIEL OŚWIATY PODEJMUJE DZIAŁANIA:

- 1) udziela kompleksowych informacji o:
 1. możliwościach uzyskania pomocy, w szczególności psychologicznej, prawnej, socjalnej i pedagogicznej, oraz wsparcia, w tym o instytucjach i podmiotach świadczących specjalistyczną pomoc na rzecz osób dotkniętych przemocą domową,
 2. możliwościach podjęcia dalszych działań mających na celu poprawę sytuacji osoby, co do której istnieje podejrzenie, że jest dotknięta przemocą domową;
- 2) organizuje niezwłocznie dostęp do pomocy medycznej, jeżeli wymaga tego stan zdrowia osoby, co do której istnieje podejrzenie, że jest dotknięta przemocą domową;
- 3) może prowadzić rozmowy z osobami, wobec których istnieje podejrzenie, że stosują przemoc domową, na temat konsekwencji stosowania przemocy domowej oraz informuje te osoby o możliwościach podjęcia leczenia lub terapii i udziale w programach oddziaływań korekcyjno-edukacyjnych dla osób stosujących przemoc domową.
- 4) diagnozuje sytuację i potrzeby osoby, co do której istnieje podejrzenie, że jest dotknięta przemocą domową, w tym w szczególności wobec dzieci;
- 5) udziela kompleksowych informacji rodzicowi, opiekunowi prawnemu, faktycznemu lub osobie najbliższej o możliwościach pomocy psychologicznej, prawnej, socjalnej i pedagogicznej oraz wsparcia rodzinie, w tym o formach pomocy dzieciom świadczonych przez instytucje i podmioty w zakresie specjalistycznej pomocy na rzecz osób dotkniętych przemocą domową.

4. FUNKCJONARIUSZ POLICJI PODEJMUJE DZIAŁANIA:

- 1) udziela osobie, co do której istnieje podejrzenie, że jest dotknięta przemocą domową, niezbędnej pomocy, w tym udziela pierwszej pomocy;
- 2) organizuje niezwłocznie dostęp do pomocy medycznej, jeżeli wymaga tego stan zdrowia osoby, co do której istnieje podejrzenie, że jest dotknięta przemocą domową;
- 3) podejmuje, w razie potrzeby, inne niezbędne czynności zapewniające ochronę życia, zdrowia i mienia osób, co do których istnieje podejrzenie, że są dotknięte przemocą domową, włącznie z zastosowaniem na podstawie odrębnych przepisów w stosunku do osoby, wobec której istnieje podejrzenie, że stosuje przemoc domową, środków przymusu bezpośredniego i zatrzymania;

4) przeprowadza, o ile jest to możliwe, z osobą, wobec której istnieje podejrzenie, że stosuje przemoc domową, rozmowę, w szczególności o odpowiedzialności karnej za znęcanie się fizyczne lub psychiczne nad osobą najbliższą lub inną osobą pozostającą w stałym lub przemijającym stosunku zależności od osoby, wobec której istnieje podejrzenie, że stosuje przemoc domową, albo nad małoletnim lub osobą nieporadną ze względu na jej stan psychiczny lub fizyczny, oraz wzywa osobę, wobec której istnieje podejrzenie, że stosuje przemoc domową, do zachowania zgodnego z prawem i zasadami współżycia społecznego;

5) przeprowadza na miejscu zdarzenia, w przypadkach niecierpiących zwłoki, czynności procesowe w niezbędnym zakresie, w granicach koniecznych do zabezpieczenia śladów i dowodów przestępstwa;

6) podejmuje działania mające na celu zapobieganie zagrożeniom mogącym występować w rodzinie, w szczególności składa systematyczne wizyty sprawdzające stan bezpieczeństwa osoby, co do której istnieje podejrzenie, że jest dotknięta przemocą domową, w zależności od potrzeb określonych przez zespół interdyscyplinarny lub grupę roboczą.

5. PRZEDSTAWICIEL OCHRONY ZDROWIA PODEJMUJE DZIAŁANIA:

1) każdorazowo udziela osobie, co do której istnieje podejrzenie, że jest dotknięta przemocą domową, informacji o możliwościach uzyskania pomocy i wsparcia oraz o uprawnieniu do uzyskania bezpłatnego zaświadczenia lekarskiego o ustaleniu przyczyn i rodzaju uszkodzeń ciała związanych z użyciem przemocy domowej;

2) jeżeli stan zdrowia osoby, co do której istnieje podejrzenie, że jest dotknięta przemocą domową, wymaga przewiezienia jej do podmiotu leczniczego, formularz „Niebieska Karta - A” wypełnia przedstawiciel podmiotu leczniczego, do którego osoba ta została przewieziona;

3) przedstawicielem ochrony zdrowia uprawnionym do działań jest osoba wykonująca zawód medyczny, w tym lekarz, pielęgniarka, położna i ratownik medyczny.

6. CZŁONKOWIE ZESPOŁU INTERDYSCYPLINARNEGO LUB GRUPY ROBOCZEJ PODEJMUJĄ DZIAŁANIA:

1) udzielają pomocy osobie, co do której istnieje podejrzenie, że jest dotknięta przemocą domową;

2) podejmują działania w stosunku do osoby, wobec której istnieje podejrzenie, że stosuje przemoc domową, w celu zaprzestania stosowania tego rodzaju zachowań;

3) zapraszają osobę, co do której istnieje podejrzenie, że jest dotknięta przemocą domową, na spotkanie zespołu interdyscyplinarnego lub grupy roboczej;

4) opracowują indywidualny plan pomocy dla osoby, co do której istnieje podejrzenie, że jest dotknięta przemocą domową, i jej rodziny, który zawiera propozycje działań pomocowych;

5) rozstrzygają o braku zasadności podejmowania działań.

Wykaz instytucji działających na rzecz przeciwdziałania przemocy domowej w Powiecie Drawskim
(link do strony)

https://drawsko.pl/files/file_add/download/1137_przemoc-wykaz-instytucji-2024-01.pdf